

«Ні кроку назад!»

Таким було життєве кредо пенсіонера МВС України, старшого прапорщика у відставці Сергія Шостака, який загинув під час проведення антитерористичної операції на сході держави.

Рідні, друзі, колеги, бойові товариші та всі небайдужі волонтери провели в останню путь заступника командира взводу розвідки батальйону «Айдар». Прощання із колишнім працівником спецпідрозділу «Беркут» УМВС у Волинській області, членом громадської ради при обласному управлінні міліції відбулось у Свято-Троїцькому кафедральному соборі.

Пройшовши миротворчу місію в Косові, правоохоронець загинув, боронячи територіальну цілісність України. Сергій Олександрович одним із перших записався добровольцем у батальйон «Айдар», адже завжди мав чітку й принципову позицію: Батьківщина – понад усе. Розуміючи весь ризик, він був твердо переконаний: його досвід і навички стануть у пригоді не лише військовим, а й – насамперед – патріотам, які стали на захист своїх родин, ніколи не тримаючи в руках зброї.

– Він завжди був на передовій, – не приховуючи хвилювання, згадує голова Громадської ради при УМВС, колишній керівник спецпідрозділу «Беркут» Антон Цісарук. – Тому й став одним із перших учасників АТО. Під його керівництвом підрозділ провів чимало успішних операцій.

27 липня під час звільнення від бойовиків міста Лутутино, що на Луганщині, хлопці потрапили під прицільний мінометний вогонь.

– Сергій – порядний, справдливий і відповідальний працівник, хороший спеціаліст і надійний товариш, готовий будь-якої миті прийти на допомогу, – продовжує Цісарук. – Він фанатів від своєї роботи, любив родину, радів життю, а ще – усім серцем і душею вболівав за незалежну й сильну Україну. Мав активну життєву позицію, значний досвід громадської діяльності, зокрема був членом асоціації «Беркут-Волинь» і «Школи військовопатріотичного виховання «Штурм» організації «Ніхто, крім нас» і громадської ради при обласному управлінні міліції.

Попрощатися із Сергієм Шостаком прибула й представник батальйону «Айдар» Карина, яка відзначила:

– Для нашого підрозділу – це тяжка втрата, адже Сергій був справжнім воїном, розсудливим і обережним наставником, відважним побратимом, доброзичливим, але з твердими переконаннями. Ми завжди пам'ятатимемо його як героя.

Після громадянської панахиди, що відбулася на Театральному майдані Луцька, траурна процесія рушила під вигуки «Слава Україні!» та «Герої не вмирають». Поховали Сергія Олександровича з усіма військовими почесностями на кладовищі в Гараджі. У загиблого залишилася дружина та двоє синів.

Оксана БЛИЩИК,
Волинська обл.

ДОВІДКА

Сергій Олександрович Шостак народився 28 червня 1972 року в Луцьку. Після служби в армії 1992-го поповнив лави волинських правоохоронців, ставши міліціонером патрульної служби у званні старшого сержанта. Керівництво відразу помітило талановитого хлопця, його фізичну та професійну підготовку, тож, коли йому запропонували продовжити службу в спецпідрозділі «Беркут», Сергій ні хвилини не вагався. Спочатку працював у автотранспортному відділенні, а 1995-го став командиром відділення оперативного взводу підрозділу. Із вересня 2000 року до грудня 2001-го брав участь у миротворчій місії в Косові.

На пенсію Сергій Шостак пішов 2006 року, пропрацювавши в органах внутрішніх справ 14 літ. За час служби був удостоєний 40 відомчих відзнак і не отримав жодного стягнення. За зразкове виконання вимог Присяги й високі показники в оперативно-службовій діяльності Сергій Олександрович 2003-го був занесений на дошку пошани працівників ОВС України.

13 серпня в Київській та Тернопільській областях в останню путь провели бійців батальйону «Азов» Миколу Березового й Андрія Дрьоміна, які загинули під час антитерористичної операції від куль снайпера.

Поховання Миколи Березового відбулось у місті Борисполі. Віддати йому шану прийшли рідні, друзі, працівники міліції, бойові товариші, знайомі й ті люди, які співчують горю великої втрати. Багато теплих, добрих, вдячних слів прозвучало на адресу загиблого воїна. За словами дружини покійного, відомої журналістки і громадської діячки Тетяни Чорновол, Микола Березовий мріяв про міцну та єдину державу під жовто-блакитним прапором. А для цього, стверджував він, усі повинні боротися з терористами не поодинокі, а системно. Рядовий міліції, 37-річний уродженець міста Горлівки Донецької області, з червня цього року в складі

Роки наро

Цієї зими родина київської міліції осиротіла, втративши двох своїх синів – старших сержантів міліції Миколу Симисюка й Василя Булітка. За іронією долі вони були добрими приятелями й навіть мали той самий місяць і рік народження, лише із різницею в кілька днів, – травень 1986 року. Один і той самий місяць і рік смерті викарбувано й на їхніх могильних плитах...

Микола Симисюк родом із Хмельниччини, із села Троянівки, Теофіпольського району. В органи внутрішніх справ прийшов шість років тому, розпочавши службу міліціонером інженерно-технічного взводу роти спеціального призначення Головного управління МВС України в місті Києві. Згодом обійняв посаду міліціонера-альпініста штурмового взводу роти спеціального призначення цього самого підрозділу. У 2012 році здібний юнак закінчив Подільський державний аграрно-технічний університет, мріючи здобути другу –

